

Dordrecht zich sedert lang verheugen mocht, gevolgd. Maar nog was de Nieuwedam of Nieuw-Schiedam, zooals de naam oorspronkelijk luidde, geen vrije poort, gelijk Dordrecht; het had nog een heer onder den Graaf van het land: na vrouw Aleydis' dood haar zoon, Prins Floris van Moreien.

Eerst nadat ook deze gestorven was en het huis van Henegouwen, waartoe hij behoord had, met Jan II de Graaflijkheid van Holland won, kwam Schiedam onmiddelijk onder den landsheer en werd het dus aan de goede steden gelijk. Op zijn aanzien, maar ook op zijn welvaart moest die verheffing gunstigen invloed oefenen. Deze waren intusschen gestadig toegenomen. In 1299 had Schiedam van Jan I vergunning gekregen om een stijger of een aanlegplaats voor schepen (een »oever») aan de Maas te stichten, en omstreeks denzelfden tijd vinden wij er werkelijk de vaart op Dordrecht en naar Zeeland grootendeels gevestigd.

Verder ging de scheepvaart der Maassteden in die dagen ook niet. Zeevaart naar Engeland of Frankrijk of naar het Noorden werd er niet gedreven. Krachtens zijn stapel- en zijn maasrecht bezat daarvoor Dordrecht het monopolie, waarop wel inbreuk gemaakt werd, denkelijk meer dan wij waarnemen, doch dat door de Dortenaars met strengheid en kracht gehandhaafd werd. De vaart op dien zetel van den groothandel was dus de drukste, die van de Maassteden uitging, slechts eenigermate geëvenaard door die op Zeeland, met name op Zierikzee en Middelburg.

Dat toenmaals de vaart derwaarts ook nog wel van Vlaardingen, doch voornamelijk van Schiedam uitging, bewijst ons de geschiedenis der onlusten na den moord van Floris V, gelijk ons die door een tijdgenoot, Melis Stoke, met levendige kleuren geschilderd wordt. Wolfert van Bor-